

Jeg kunde anføre et meget flaaende Exempel paa, hvorledes paa denne Maade en Commune nogle saa Aar tilbage maatte undvære et saa stort Beløb; at det udgjorde henved $\frac{1}{4}$ af Communiens hele Behov; hvorledes den paa Grund heraf maatte hjælpe sig igjennem ved Laan etc. Sagen traf saa langt ud, at jeg skulde tage meget feil, om ikke hele Aaret var tilende, og lidt til, forinden Resolution faldt, betræffende disse Klager, og, da den endelig kom, troer jeg dog, at Ligningscommissionens Bestemmelser i det Væsentlige forbløve staaende ved Magt. Paa Grund heraf maa jeg meget anbefale denne Tilføining til Udtættets § 6. Man vil maaskee indvende, at det for Kjøbenhavns Vedkommende har Mindre paa sig, er af mindre Bigtighed; men, selv om det var saa, troer jeg dog, at man vil indrømme, at Bestemmelsen alligevel kan være hensigtsmæssig, og ved at optage den vil man vinde, hvad jeg for mit Vedkommende maa sætte megen Priis paa, et Præcedens for, at lignende Bestemmelser kunne blive givne og komme til at gjælde for Eftertiden for de Communer, som ligge udenfor Hovedstaden. Det maa endnu være mig tilladt at tilføie, at jeg ikke fremsatte mine forrige Bemærkninger som en Anke mod det vedkommende Ministerium. Jeg veed meget godt, at der var flere samvirkende Aarsager, som bidrog til, at Afgjørelsen af den berørte Stattesag lod vente saalænge paa sig, men jeg ansøgte det kun som et Beviis paa Hensigtsmæssigheden af at ordne Forholdet saaledes, som Bestemmelsen tilsigter, der her er foreslaaet. Jeg skal derfor endnu engang anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at den ærede Taler ikke kender de kjøbenhavnske Forhold; thi, skøndt jeg ikke har noget Væsentligt at erindre imod denne Regel, er det vistnok ikke fornødent at optage den for Kjøbenhavns Vedkommende. For det Første maa jeg bemærke, at, uagtet en lignende Stat nu finder Sted, nemlig Næringskatten, og det i et meget stort Omfang, saa er der alligevel i lang Tid ikke indkommet en eneste Klage til Ministeriet. Dernæst maa jeg bemærke, at Fristerne ere overmaade korte; 14 Dage til fornøyet Dver-

veielse ved Ligningscommissionen og 14 Dage til Afgjørelse af Ministeriet. Reglen her i Kjøbenhavn vil altsaa være den; at inden ganske saa Ugers Forløb vil Sagen være endelig afgjort. Om nogen Resistance kunde fremkomme, er det et aldeles umærkeligt Beløb for Communen, og det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen Anledning til atter at bringe Sagen for Landstinget, alene for en saadan Bestemmelsses Skyld, naar man tager Hensyn til de kjøbenhavnske Forhold; og det maa dog erindres, at det er reent kjøbenhavnske Forhold, som her foreligge.

L. C. Larsen: Jeg skal ikke kunne sige, hvorledes der fortiden forholdes med saadanne Klager, om man giver Klageren Tid til at afvente Resolution, inden man opkræver Skatten, eller om man opkræver den strax. Jeg er tilbøielig til at troe, at man viser den Lempelse at vente, indtil Sagen er afgjort, og navnlig vilde det vistnok nu, da en ny Stat for første Gang skal paalignes, være billigt, om man gav de Vedkommende, der troe sig forurettede ved Ansættelsen, Leilighed til at saae Ansættelsen prøvet af den høieste Autoritet. Jeg kan derfor ikke antage, at det er af nogen Bigtighed, at denne Bestemmelse kommer ind i Loven, og navnlig vil det ikke kunne medføre nogen Ulempe med Hensyn til Communiens oekonomiske Forfatning, om Forslaget bliver antaget eller ikke, hvorfor jeg ogsaa holder mig til, hvad den ærede Minister har yttret, og skulde ansee det rettest, at dette Forslag ikke antages.

J. F. Petersen: Det har forekommet mig noget besynderligt gjentagende at høre den høitærede Indenrigsminister gjøre den Indvending gjældende imod de Endringer, jeg har deeltaget i at stille, at man ikke skulde vedtage disse, fordi man derved foranlediger Sagens Overførelse til Landstinget. Den Omstændighed, at den høitærede Indenrigsminister selv har stillet et Forslag til Loven, og altsaa derved gjort bitterligt, at der ikke var den allermindste Vanskelighed forbunden med at lade Loven gaae tilbage, har for en væsentlig Deel bestemt en æret Rigsdagemand; og mig